

פרק 109

השתקפויות

ניתן להביס אפילו את חפץ הקסם החזק ביותר באמצעות חפץ נגדי פחות יותר, אך מעוצב למטרת ההתנגדות.

זה היה מה שאמר המורה להתגוננות להארי אחרי ששמט את גלימת ההיעלמות האמיתית להיקוות בקפלים שחורים לרגליו של הארי.

למראת השיקוף המושלם יש כוח על מה שמשקף בה, ונאמר שלא ניתן להביס את הכוח הזה. אבל מכיוון שגלימת ההיעלמות האמיתית מייצרת היעדר דמות מושלם, היא אמורה להיות מסוגלת להתחמק מהעיקרון הזה במקום להביס אותו.

לאחר מכן באה סדרת שאלות בלחשננית שהבהירה שהארי לא מתכנן לעשות משהו מטופש ברגע זה או לנסות לברוח, ותזכורות נוספות שפרופסור קווירל יכול להרגיש אותו ושיש לו לחשים לגילוי הגלימה ושהוא מחזיק בבני ערובה את חייהם של מאות תלמידים והרמיוני.

ואז הארי צווה לעטות את הגלימה, לפתוח את הדלת שהמתינה מאחורי הלהבות הכבדות, ולהיכנס מבעד הדלת אל החדר האחרון; בעוד פרופסור קווירל עומד הרחק מאחור, מחוץ לטווח הראייה של הדלת.

החדר האחרון הוא במאורות זהובים רכים, וקירות האבן היו מצופים בשיש לבן ועדין.

במרכז החדר ניצבה מסגרת פשוטה ולא מקושטת מזהב, ובתוך המסגרת היה שער לחדר נוסף מואר בזהב, שמעבר לדלת היה חדר שיקויים נוסף; זה מה שהמוח של הארי אמר לו. היפוך האור של המראה היה כה מושלם עד שנדרשה מחשבה מודעת להסיק שהחדר בתוך המסגרת אינו אלא השתקפות ולא שער. (אם כי ייתכן שזה היה יותר קל להבחנה אם הארי לא היה בלתי נראה באותו הרגע.)

המראה לא נגעה ברצפה; מסגרת הזהב הייתה נטולת רגליים. היא לא נראתה כאילו היא מרחפת; היא נראתה כאילו היא קבועה במקום, מוצקה וחסרת תנועה יותר מאשר הקירות עצמם, כאילו מוסמרה למערכת הייחוס של כדור הארץ.

"האם המראה נמצאת שם? האם היא נעה?" נשמע קולו המצווה של פרופסור קווירל מחדר השיקויים.

"נמצאת כאן", לחשש הארי בחזרה. "לא זזה."

פעם נוספת נשמע הקול המצווה. "לך אל מאחורי המראה."

מסגרת הזהב נראתה מוצקה מאחור, ולא נראו בה השתקפויות. הארי אמר זאת בלחשננית.

"כעת הסר את הגלימה שלך", ציווה קולו של פרופסור קווירל מתוך חדר השיקויים. "דווח מיד אם המראה נעה כדי לפנות כלפיך."

הארי הסיר את הגלימה.

המראה נותרה ממוסמרת למערכת הייחוס של כדור הארץ; והארי דיווח זאת.

זמן קצר לאחר מכן נשמע קול לחשוש ורחשוש, ועוף-חול משלהבת-שדים התיך את קיר השיש מאחורי הארי, האור בחדר מקבל גוון אדום כשנכנס. פרופסור קווירל בא בעקבותיו, יוצא מהמסדרון החדש שנחצב, המשטח המותך הזוהר באדום לא מזיק לנעליו השחורות הרשמיות. "ובכן," אמר פרופסור קווירל, "זו מלכודת אפשרית אחת שנמנענו ממנה. ובעת..." פרופסור קווירל נשף. "כעת נחשוב על אסטרטגיות אפשריות להשיג את האבן מהמראה, ואתה תנסה אותן; משום שאני מעדיף שדמותי שלי לא תשתקף. אני אזהיר אותך, זה החלק שעשוי להיות מייגע."

"אני מניח שזו לא בעיה שאתה יכול לפתור עם שלהבת-שדים?"

"הא," אמר פרופסור קווירל והחווה.

עוף-החול משלהבת-השדים נע קדימה, כל כולו אימה ארגמנית, והאור האדום הטיל צללים מתפתלים על קירות השיש הנותרים. הארי זינק לאחור לפני שחשב.

הלהבה הנוראית, האדומה-שחורה, הסתערה קדימה ועקפה את פרופסור קווירל, התנגשה בגב המוזהב של המראה, ונעלמה ברגע שנגעה בו.

ואז האש נעלמה, והחדר איבד את גוון הארגמן.

לא היה שום סימן על המשטח המוזהב, לא זוהר להעיד על בליעת החום. המראה פשוט נותרה במקומה ללא פגע.

צמרמורות עברו בגוו של הארי. אם היה משחק מבוכים ודרכונים ושליט המבוך היה מדווח על התוצאה הזו, הארי היה חושד באשליה מנטלית ומגלגל לכפירה. במרכז הגב המוזהב הופיעה סדרה של רונות באלפבית לא מוכר, היעדרויות אור שחורות בקווים ועיקולים קטנים, מסודרים בשורה אופקית. הארי חשב לעצמו שאשליה פחותה כלשהי אוכלת בשלהבת-השדים, לחש פחות בהרבה שהוסף כדי למנוע מילדים לראות את האותיות הללו...

"כמה עתיקה המראה הזו?" הארי שאל כמעט בלחישת.

"איש אינו יודע, מר פוטר." המורה להתגוננות הושיט את אצבעותיו לעבר הרונות, הבעה של משהו הדומה ליראת כבוד על פניו; אך אצבעותיו לא נגעו בזהב. "אבל הניחוש שלי זהה לשלך, אני חושב. נאמר, באגדות מסוימות שאולי הן גוזמאות ואולי לא, שהמראה הזו משקפת את עצמה בשלמות, ולפיכך הקיום שלה יציב לגמרי. יציב עד כדי כך עד שהמראה שרדה כשכל השפעה אחרת של אטלנטיס בוטלה, כל השלכותיה נגדעו מהזמן. אתה יכול להבין מדוע שועשעתי כשהצעת שלהבת-שדים." המורה להתגוננות הניח לידו ליפול.

אפילו תוך כדי כל השאר, הארי הרגיש את היראה, אם זה נכון. המסגרת המוזהבת לא בהקה חזק יותר מאשר מקודם, על אף התגלית; אבל הוא דמיין אותה שורדת עוד ועוד, מאז ציוויליזציה שהפסיקה מלהתקיים... "מה - מה המראה עושה בדיוק?"

"שאלה מצוינת," אמר פרופסור קווירל. "התשובה טמונה ברונות שכתובות על מסגרת הזהב של המראה. הקרא לי אותן."

"הן לא כתובות בשום אלפבית שאני מזהה. הן נראות כמו שרבוטי-תרנגולות בכיוונים אקראיים שנכתבו על ידי אלפים של טולקין."

"קרא אותן בכל זאת. לא מסוכן."

"הרונות אומרות, נויטילוב דטאלו פרטקסה טנרה הוק רואוי טו בקאפרואוי טון וו הסי - "הארי עצר, מרגיש עוד עקצוצים בגבו.

הארי ידע מה המשמעות של הרונה למילה נויטילוב. המשמעות שלה היא נויטילוב. והרונות הבאות הורו לעשות דטאלו לנויטילוב עד שיגיע לפרטקסה, ואז לשמור את החלק שהוא גם טנרה והוק. האמונה הזו הרגישה כמו ידע, כאילו היה יכול לענות 'כן' בארשת סמכות אם מישהו היה שואל אותו האם הטון וו הוא רואוי או בקאפרואוי. רק כשהארי ניסה לקשר את המושגים הללו למושגים אחרים המוח שלו היה ריק.

"האם אתה מבין משמעות ששל מילים, ילד?"

"לא חוששב."

פרופסור קווירל נשף ברכות, עיניו לא עוזבות את מסגרת הזהב. "תהיתי האם 'מילות ההבנה הכוזבת' עשויות להיות מובנות לתלמיד של מדע מוגלגי. כנראה שלא."

"אולי - "החל הארי.

באמת, רייבנקלו? שאל סלית'רין. אתה עושה את זה עכשיו?

"אולי אני יכול לנסות להבין את המילים אם אדע יותר על המראה?" אמר החלק הרייבנקלואי של הארי, שתפס פיקוד ישיר.

שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו למעלה. "כפי שהדבר עם מרבית הדברים העתיקים, מלומדים כתבו מספיק שקרים כך שקשה להיות בטוח במשהו היום. אנו יודעים בוודאות שהמראה עתיקה לפחות כמו מרלין, משום שידוע שמרלין השתמש בה ככלי. ידוע גם שמרלין הותיר הוראות כתובות לאחר מותו שהורו שאין להסתיר את המראה, על אף שהיו לה כוחות מסויימים שעשויים להדאיג אנשים. הוא כתב שבהתחשב באופן המדוקדק שבו המראה נוצרה כדי לא להשמיד את העולם, יהיה קל יותר להשמיד את העולם באמצעות גוש גבינה."

ההצהרה הזו לא ממש הרגיעה את הארי.

"עובדות מסויימות אחרות על המראה הוצהרו על ידי קוסמים מפורסמים שהיו ספקנים במידה סבירה, ושמילתם התבררה כאמינה בעניינים אחרים. הכוח המובהק ביותר של המראה הוא ליצור מישורי קיום חלופיים, על אף שגודל המישורים הללו הוא כגודל החלל שניתן לראות במראה; ידוע שניתן לאחסן בה אנשים וחפצים אחרים. כמה סמכויות טענו שהמראה לבדה, מכל הקסמים, מכילה מצפן מוסרי אמיתי, אם כי אני לא בטוח מה יכולה להיות המשמעות של זה במונחים מעשיים. הייתי מצפה שאנשים מוסריים יקראו לקללת הקרושיאטוס 'רשע' וללחש הפטרונוס 'טוב'; אני לא יכול לנחש מה אדם מוסרי יחשוב שיותר מוסרי מזה. אבל יש טענה, למשל, שעופות-חול הגיעו לעולמנו ממישור שנוצר במראה הזו."

מילים כמו *jeepers* ומה שההורים שלו היו קוראים לו שפה גסה חלפו בראשו של הארי, לא ברהיטות גדולה, כשבהה בגב המזדהב של המראה.

"נדדתי בעולם ונתקלתי בסיפורים רבים שלא נשמעו על ידי רבים," אמר פרופסור קווירל. "רובם נראו לי כמו שקרים, אבל למעט היה צלצול של היסטוריה ולא של מעשייה. על קיר מתכת במקום אליו איש לא הגיע במשך מאות שנים, מצאתי בכתב את הטענה שכמה בני אטלנטיס חזו את קץ עולמם והחליטו ליצור מכשיר שימנע את

הקטסטרופה המתקרבת. לו המכשיר הזה היה מושלם, כך טען הסיפור, הוא היה הופך לקיום יציב לגמרי שהיה יכול לעמוד בתיעול של קסם בלתי מוגבל כדי להגשים משאלות. וגם – ונאמר שזו משימה קשה בהרבה – המכשיר הזה איכשהו ימנע מהקטסטרופות הצפויות שכל אדם שפוי יצפה שיעלו מהכוח הזה. החלק המעניין בעיניי היה, שעל פי הסיפור שנחקק בלוחות המתכת ההם, שאר אטלנטיס התעלמה מהפרויקט הזה והמשיכה בדרכה. לעיתים היו מהללים זאת בתור מאמץ ציבורי אצילי, אבל כמעט כל בני אטלנטיס האחרים מצאו דברים חשובים יותר לעשות בכל יום נתון מאשר לעזור. אפילו האצילים האטלנטיס התעלמו מהרעיון שמישהו מלבדם ירכוש כוח חסר עוררין, מה שציניקן פחות מיומן היה מצפה שיתפוס את תשומת ליבם. עם תמיכה קטנה יחסית, הקומץ הזעיר של יוצרי המכשיר הזה עמלו בתנאי עבודה שלא היו מפתים כמו שהיו מעצבנים בלי סיבה. בסופו של דבר אזל הזמן ואטלנטיס הוחרבה, המכשיר רחוק משלמות. אני מזהה הדים מסוימים של נסיוני שלי שלא רואים מומצאים בסיפורים פשוטים לעיתים קרובות. "עיוות בחיך היבש." אבל ייתכן שזו בסך הכל ההעדפה שלי לסיפור אחד בין מאות אגדות אחרות. עם זאת, שים לב להדהוד ההצהרה של מרלין על כך שיוצרי המראה עיצבו אותה לא להשמיד את העולם. חשוב מכל למטרוחנינו, זה עשוי להסביר כיצד למראה יש את היכולת שלא הייתה ידועה לפני כן, שדמבלדור או פרנל הפעילו, להראות לכל אדם שעומד לפני אשליה של עולם שבו אחת ממשאלותיו התגשמה. זה אמצעי הזהירות ההגיוני שהיית מדמיין לעצמך שמישהו יבנה ליצירה מגשימת-משאלות שאמורה לא להשתבש נוראות."

"וואו," לחש הארי, והתכוון לזה. זה קסם בק' רבתי, מסוג הקסמים שהופיעו באז אתה רוצה להיות קוסם, לא רק אוסף של דברים מחללי-פיזיקה שאתה יכול לעשות עם שרביט.

פרופסור קווירל החווה לעבר הגב המוזהב. "התכונה האחרונה עליה מסכימים רוב הסיפורים, היא שיהיו אשר יהיו האמצעים לפקד על המראה – אין תיאורים סבירים למפתח הזה – לא ניתן לעצב את הוראות המראה לאנשים ספציפיים. אז פרנל לא יכולה לצוות על המראה, 'תני את האבן רק לפרנל'. דמבלדור לא יכול להגדיר, 'תני את האבן רק למי שרוצה להביא אותה לניקולס פלאמל'. יש במראה עיוורון כזה שפילוסופים ייחסו לצדק מושלם; עליה להתייחס לכל הבאים בפניה על פי אותו הכלל, יהא אשר יהא הכלל. לפיכך, מוכרח להיות כלל כלשהו להגיע אל מקום המסתור של האבן שכל אחד יכול למלא. ובעת אתה מבין מדוע אתה, שנקרא הילד-שנשאר-בחיים, יהיה זה שיממש את האסטרטגיות עליהן נחשוב שנינו. משום שנאמר שלדבר הזה יש מצפן מוסרי, וייתכן שניתנו לו פקודות המשקפות זאת. אני מודע היטב לעובדה שבמונחים מקובלים אתה נחשב 'טוב' ואני נחשב 'רע'." פרופסור קווירל חיך חיך אפל למדי. "אז בתור ניסיוננו הראשון – אם כי לא האחרון, אל חשש – הבה נראה מה המראה חושבת על הניסיון שלך להשיג את האבן כדי להציל את חייה של הרמינוני גריינג'ר וגם מאות מחברין לספסל הלימודים."

"והגרסה הראשונה של התוכנית הזו," אמר הארי, שהחל להבין לבסוף, "זו שהמצאת ביום שישי בשבוע הראשון ללימודים, דרשה שהאבן תושג על ידי הילד המושלם של דמבלדור, הילד-שנשאר-בחיים, שעושה ניסיון אצילי ונטול אנוכיות להציל את חייו של המורה שלו להתגוננות מפני כוחות האופל, פרופסור קווירל."

"כמובן," אמר פרופסור קווירל.

זו מזימה פואטית במידת מה, הארי הניח, אבל הנסיבות הנוכחיות מנעו ממנו להעריך את האלגנטיות שלה.

ואז הארי חשב על דבר נוסף.

"אמ," אמר הארי. "אתה חושב שהמראה הזו היא מלכודת לך –"

"אין שום סיכוי תחת השמש שהיא לא מלכודת."

"כלומר, זו מלכודת ללורד וולדמורט. אלא שזו לא יכולה להיות מלכודת לו באופן ספציפי. צריך להיות חוק כללי מתחתיה, איזו תכונה ניתנת להכללה של לורד וולדמורט שמפעילה אותה." בלי להיות מודע לכך, הארי קימט את מצחו בחוזקה כשהביט בגב המראה.

"כמו שאתה אומר," אמר פרופסור קווירל, שהחל לקמט את מצחו למראה קימוט המצח של הארי.

"טוב, ביום החמישי הראשון של השנה, המנהל המשוגע דמבלדור, אותו בדיוק ראיתי מצית תרנגול, אמר לי שאין לי שום סיכוי להיכנס אל המסדרון שלו, משום שאני לא מכיר את הלחש *אלוהומורה*."

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. "אוי ואבוי. הלוואי שהיית חושב להזכיר זאת מוקדם יותר."

איש מהם לא היה צריך לציין את המובן מאליו, שהפסיכולוגיה ההפוכה ההפוכה הזו הבטיחה שהארי ישמור מרחק מהמסדרון האסור של דמבלדור.

הארי עדיין התרכז. "אתה חושב שדמבלדור חושד שאני, במונחים שלו, מהווה הורקרוקס של לורד וולדמורט, או בצורה כללית יותר, שפנים מסויימים באישיות שלי הועתקו מלורד וולדמורט?" אפילו בעודו שואל את השאלה בקול רם, הוא הבין עד כמה היא מפגרת, ועד כמה ראיות חד משמעיות הוא כבר ראה לכך ש -

"לא ייתכן שדמבלדור החמיץ זאת," אמר פרופסור קווירל. "זה לא בדיוק מעודן. מה עוד דמבלדור אמור לחשוב, שאתה שחקן במחזה שהכותב הטיפש שלו מעולם לא פגש ילד אמיתי בן אחת עשרה? רק אידיוט מוחלט יאמין ש - אה, לא משנה."

השניים הביטו במראה בשתיקה.

לבסוף פרופסור קווירל נאנח. "התעליתי על עצמי, חוששני. גם אתה וגם אני לא מעזים להשתקף במראה הזו. אני מניח שעליי לצוות על פרופסור ספראוט לבטל את לחשי האובליוויאטה שהוטלו על מר נוט ועל העלמה גרינגרס... אתה מבין, הקושי הגדול הנוסף של המראה הוא שהכלל באמצעותו היא בוחנת את אלה המשתקפים בה מתעלם מכוחות חיצוניים, כמו לחשי זיכרון מזוייפים או לחש הקונפונדוס. המראה משקפת רק את הכוחות העולים מהאדם עצמו, מצבי התודעה אליהם הם מגיעים מתוך בחירותיהם שלהם; נאמר כך במספר מקורות. זו הסיבה שהיו לי את מר נוט ואת העלמה גרינגרס מוכנים, מאמינים בסיפורים שונים בנוגע לנחיצות החילוץ של האבן, מוכנים להופיע בפני המראה." פרופסור קווירל שפשף את גשר אפו. "בניתי סיפורים אחרים לתלמידים אחרים, מוכנים לצאת לדרכם בהינתן הדחיפה הנכונה... אבל כשהיום התקרב, התחלתי להרגיש פסימי בנוגע לפרויקט. דברים כמו נוט וגרינגרס עדיין נראו שווים את הטרחה, אם לא נוכל לחשוב על משהו טוב יותר. אבל אני תוהה האם דמבלדור ניסה לבנות את החידה הזו להתנגד במיוחד לערמומיות של וולדמורט. אני תוהה האם הוא הצליח. אם תחשוב על תוכנית חלופית אותה אעריך מספיק כדי לנסות, אני מבטיח ששהכלי ששאששלת לא יפגע מידי, במהלך התוכנית ובכל זמן אחר; ואני לא מצפה להפר את ההבטחה הזאת. ואני מזכיר לך שוב את בני הערובה שאני מחזיק כנגד כשלוני, העלמה גריינג'ר והאחרים."

פעם נוספת הם הביטו במראה בשתיקה, טום רידל המבוגר וטום רידל הצעיר.

"אני חושד, פרופסור," אמר הארי לאחר זמן מה, "שכל מחלקת ההשערות שלך שמישהו צריך לרצות את האבן מסיבות טובות או כנות שגויה. המנהל לא היה מציב כלל אחזור כזה."

"מדוע?"

"משום שדמבלדור יודע עד כמה קל להאמין שאתה עושה את הדבר הנכון כשאתה בעצם לא. זו תהיה האפשרות הראשונה שידמיין."

"האם זו אמת או ששקר ששאני ששומע?"

"מדבר אמת," אמר הארי.

פרופסור קווירל הנהן. "אז אני מקבל את הנקודה שלך."

"אני לא בטוח למה אתה חושב שהחידה הזו פתירה," אמר הארי. "פשוט תקבע כלל כמו, היד השמאלית שלך צריכה להחזיק פירמידה כחולה קטנה ושתי פירמידות אדומות גדולות, וידך הימנית צריכה לסחוט מיונז על אוגר –"

"לא," אמר פרופסור קווירל. "לא, אני לא חושב. האגדות לא ברורות בנוגע לכללים שניתן לקבוע, אבל אני חושב שזה צריך להיות קשור לשימוש המיועד המקורי של המראה – זה צריך להיות קשור לתשוקות העמוקות ולמשאלות העולות מהאדם. סחיטת מיונז על אוגר לא תענה על ההגדרה הזו, לרוב האנשים."

"הא," אמר הארי. "אולי הכלל הוא שהאדם לא צריך לרצות את האבן בכלל – לא, זה קל מדי, הסיפור שנתת למר נוט פותר את זה."

"במובנים מסויימים אתה עשוי להבין את דמבלדור טוב ממני," אמר פרופסור קווירל. "אז אני שואל אותך כעת: כיצד דמבלדור היה משתמש בתפישה שלו על קבלת המוות כדי להגן על האבן הזו? משום שהוא חושב שזה הדבר שאני לא מסוגל להבין מעל לכל, והוא לא טועה מאוד."

הארי חשב על זה לזמן מה, בוחן רעיונות ואז זורק אותם. ואז, אחרי שחשב על משהו, הארי שקל לשמור על שתיקה... לפני שמיפה את החלק המתבקש בשיחה שבו פרופסור קווירל אומר לו להגיד בלחשנית האם חשב על משהו.

הארי דיבר באי-רצון. "האם דמבלדור היה חושב שהמראה הזו מסוגלת להגיע לעולם הבא? האם הוא היה יכול לשים את האבן במקום שהוא חושב שהוא העולם הבא, כך שרק אנשים שמאמינים בעולם הבא יכולים לראות אותה?"

"המ..." אמר פרופסור קווירל. "ייתכן... כן, זה נשמע סביר במידת מה. להשתמש בצורת הפעולה הזו של המראה כדי להראות לאנשים את מאוויי ליבם... אלבוס דמבלדור יראה את עצמו מאוחד עם משפחתו. הוא יראה את עצמו מאוחד איתם במוות, משום שהוא רוצה למות בעצמו ולא שיחזרו לחיים. אחיו אברפורת', אחותו אריאנה, הוריו קנדרה ופרסיבל... זה יהיה אברפורת' לו דמבלדור נתן את האבן, אני חושב. האם המראה תזהה שהאבן ניתנה במיוחד לאברפורת' או

שקרוב מת של כל אדם יספיק, אם האדם הזה מאמין שרוחו של קרוב המשפחה הזה תיתן לו את האבן?" פרופסור קווירל צעד במעגל קטן, שומר על מרחק בטוח מהארי ומהמראה בעודו מהלך. "אבל כל מה שיש לנו הוא הרעיון האחד הזה. הבה נחשוב על עוד אחד."

הארי החל לטפוח על לחיו, ואז הפסיק בפתאומיות כשהבין מהיכן למד את המחווה הזו. "מה אם פרנל היא זו ששמה פה את האבן? אולי היא הגדירה למראה שתחזיר את האבן רק לאדם שהכניס אותה פנימה במקור."

"פרנל חיה זמן רב בכך שידעה את מגבלותיה," אמר פרופסור קווירל. "היא לא מעריכה יתר על המידה את האינטלקט שלה, היא אינה גאוותנית, אם זה היה המצב היא הייתה מאבדת את האבן לפני זמן רב פרנל לא

תנסה לחשוב על כלל-מראה טוב בעצמה, לא כשמאסטר פלאמל יכול להפקיד את העניין בידיו החכמות של דמבלדור... אבל הכלל להחזיר את האבן רק לזה שזוכר שהכניס אותה עובד גם אם דמבלדור עצמו הכניס אותה. זה יהיה כלל שקשה לעקוף, משום שאני לא יכול פשוט להטיל קונפונדוס על מישהו שיאמין שהכניס את האבן... אני אצטרך ליצור אבן מזויפת, ומראה מזויפת, ולארגן את ההצגה..." פרופסור קווירל קימט את מצחו כעת. "אבל זה עדיין משהו שדמבלדור היה מדמיין לעצמו שוולדמורט מסוגל לארגן, בהינתן זמן. אם זה אפשרי בכלל, דמבלדור ירצה להפוך את המפתח למראה למצב תודעה שהוא חושב שאני לא יכול ליצור בכלי - או לכלל שדמבלדור חושב שוולדמורט לעולם לא יוכל להבין, כמו כלל שמערב את קבלת מותך שלך. זו הסיבה שחשבתי שהרעיון הקודם שלך סביר."

ואז להארי היה רעיון.

הוא לא היה בטוח אם זה רעיון טוב.

...זה לא כאילו יש לו הרבה ברירה.

"לצורך הדיון", אמר הארי. "אנחנו לא בטוחים מה דרוש כדי להשיג את האבן. אבל תנאי מספיק יכול לאלבוס דמבלדור, או אולי מישהו אחר, במצב תודעתי שבו הוא מאמין שאדון האופל הובס, שהאיום חלף, ושהגיע הזמן להוציא את האבן ולהחזיר אותה לניקולס פלאמל. אנחנו לא בטוחים איזה חלק במצב התודעה של האדם הזה, בוא נקרא לו דמבלדור, יהיה החלק הנחוץ שהוא חושב שלורד וולדמורט לא יכול להבין או לשכפל; אבל בתנאים הללו כל המצב התודעתי של דמבלדור יהיה מספיק."

"הגיוני", אמר פרופסור קווירל. "אז?"

"האסטרטגיה המתאימה", אמר הארי בזהירות, "היא לחקות את מצב התודעה של דמבלדור בתנאים הללו, בפירוט רב ככל האפשר, בעודנו עומדים לפני המראה. ומצב התודעה הזה צריך להיווצר בכוחות פנימיים, לא חיצוניים."

"אבל איך אנחנו אמורים להשיג את זה בלי ביאור-הכרה או לחש קונפונדוס, ששניהם בוודאי נחשבים חיצוניים - הא. אני מבין." עיניו החיוורות כקרח של פרופסור קווירל הפכו חודרות לפתע. "אתה מציע שאטיל קונפונדוס על עצמי, כפי שהטלת את הקללה ההיא על עצמך בשיעור הראשון של קסם קרבי. כך שזה יהיה כוח פנימי ולא חיצוני, מצב תודעה שנובע אך ורק מבחירותיי שלי. אמור לי האם הצעת זאת בכוונה ללכוד אותי, ילד. אמור לי זאת בלחשננית."

"התודעה ששלי ששביקששת ששתתכנן אסטרטגיה אולי הושפעה מכוונה כזו - מי יודע? ידעתי ששתחששוד, תששאל את הששאלה הזו. בחירה ששלך, מורה. אני לא יודע דבר ששאתה לא יודע, על האם זה עששוי ללכוד אותך. אל תקרא לזה בגידה מצידי אם תבחר זאת בעצמך וזה ייכששל." הארי הרגיש דחף חזק לחייך, והדחיק אותו.

"מקסים", אמר פרופסור קווירל, שכן חייך. "אני מניח שישנם איומים מתודעה יצירתית שאפילו תחקור בלחשננית לא יכול לנטרל."

הארי עטה את גלימת ההיעלמות בפקודתו של פרופסור קווירל, כדי למנוע מאדם ששמאמין ששהוא מנהל בית סספר לראות אותך, כפי שפרופסור קווירל אמר בלחשננית.

"עם הגלימה או לא, אתה תעמוד בטווח המראה בעצמך," אמר פרופסור קווירל. "אם זרם לבה יפרוץ, גם אתה תישרף. אני מרגיש שיש לדרוש סימטריה כזו."

פרופסור קווירל הצביע לעבר נקודה מימין לדלת דרכה הארי נכנס לחדר, לפני המראה ובמרחק מכובד ממנה. הארי, עוטה את הגלימה, הלך למקום אליו כיוון אותו פרופסור קווירל, ולא התווכח. הארי נעשה יותר ויותר חלוק בדעתו בנוגע לשאלה האם המוות של שני הרידלים בחדר הזה יהיה דבר רע, אפילו עם מאות בני ערובה תלמידים שמונחים על הכף. על אף כוונותיו הטובות של הארי, הוא בעיקר היה אידיוט עד כה, ולורד וולדמורט שחזר הוא סכנה לכל העולם.

(אם כי בכל מקרה, הארי לא האמין שדמבלדור יעשה את עניין הלב. דמבלדור בטח כעס מספיק על וולדמורט כדי לשכוח את האיפוק הרגיל שלו, אבל לבה לא תעצור לצמיתות ישות שדמבלדור האמין שהיא נשמה חסרת גוף.)

ואז פרופסור קווירל הצביע בשרביטו ומעגל זוהר הופיע מסביב להארי. זה, אמר פרופסור קווירל, יהפוך בקרוב למעגל של הסתרה דגולה, מה שאומר שדבר בתוך המעגל ייראה או יישמע מחוצה לו. הארי לא היה מסוגל להתגלות בפני הדמבלדור המזויף בכך שיוריד את הגלימה או שיצעק.

"אתה לא תחצה את המעגל מרגע שיופעל," אמר פרופסור קווירל. "זה יגרום לך לגעת בקסם שלי, ובעודי תחת השפעת קונפונדוס אני עשוי לא לזכור כיצד לעצור את ההתהודה שתחריב את שנינו. ובנוסף, משום שאני לא רוצה שתזרוק נעליים –" פרופסור קווירל עשה מחווה נוספת, ובתוך מעגל ההסתרה הדגול הופיע הבהוב קל באוויר, הפרעה בצורת כיפה. "המחססום הזה יתפוצץ אם משהו חומרי ייגע בו, אתה או כל דבר אחר. התהודה אולי תפגע בי לאחר מכן, אבל גם אתה תהיה מת. עכשיו אמור לי בלחשננית שאתה לא מתכוון לחצות את המעגל הזה או להסיר את הגלימה שלך או לעשות משהו אימפולסיבי או טיפשי. אמור לי שאתה תמתין פה בשקט, תחת הגלימה, עד שזה ייגמר."

הארי חזר על זה.

ואז גלימותיו של פרופסור קווירל נעשו שחורות עם גוון זהב, גלימות כאלה שדמבלדור היה לובש באירוע רשמי; ופרופסור קווירל הצביע על ראשו בשרביטו.

פרופסור קווירל נותר חסר תנועה למשך זמן ארוך, מחזיק את השרביט מכוון לראשו. עיניו היו עצומות בריכוז.

ואז פרופסור קווירל אמר, "קונפונדוס."

תוך רגע הבעתו השתנתה; הוא מצמץ כמה פעמים כאילו בבלבול, מנמיך את שרביטו.

עייפות עמוקה התפשטה על הפנים שעטה פרופסור קווירל; בלי שום שינוי נראה לעין עיניו נראו זקנות יותר, הקמטים המעטים על פניו משכו תשומת לב לעצמם.

שפתיו היו קבועות בחיוך עצוב.

בלי חיפזון, הגבר הלך בשקט אל המראה, כאילו היה לו כל הזמן שבעולם.

הוא חצה את טווח השיקוף של המראה בלי שיקרה דבר, והביט לתוך פני השטח.

מה האדם הזה ראה שם, הארי לא ידע; להארי נראה כאילו המשטח השטוח והמושלם עדיין שיקף את החדר שמאחוריו, כמו שער אל מקום אחר.

"אריאנה, נשם הגבר. "אימא, אבא. ואתה, אחי, זה נגמר."

הגבר עמד דומם, כאילו מקשיב.

"כן, נגמר," אמר הגבר. "וולדמורט עמד בפני המראה ונלכד באמצעות השיטה של מרלין. הוא רק עוד אימה כלואה אחת מיני רבות."

הקשבה דוממת נוספת.

"הלוואי שהייתי יכול לציית לך, אחי, אבל מוטב כך." הגבר הרכין את ראשו. "המוות נמנע ממנו לנצח; הנקמה הזו נוראה דיה."

הארי הרגיש צביטה כשראה זאת, תחושה שזה לא מה שדמבלדור היה אומר, זה הרגיש יותר כמו איש קש, סטריאוטיפ רדוד... אבל מצד שני, זו גם אינה רוחו האמיתית של אברפורת', זה היה מי שפרופסור קווירל דמיין שדמבלדור דמיין שאברפורת' הינו, ודמותו של אברפורת', מההשתקפות הכפולה הזו, לא תבחין בדבר שאינו כשורה...

"הגיע הזמן להחזיר את אבן החכמים," אמר האדם שחשב שהוא דמבלדור. "עליה לחזור למשמרתו של מאסטר פלאמל כעת."

הקשבה דוממת.

"לא," אמר הגבר, "מאסטר פלאמל שמר עליה בטוחה לאורך השנים הרבות הללו מפני כל מי שחיפש חיי-נצח, ואני חושב שהיא תהיה בטוחה ביותר בידי... לא, אברפורת', אני כן חושב שכוונותיו טובות."

הארי לא היה מסוגל לשלוט במתח שעבר בו כמו זרם חשמלי; הוא התקשה לנשום. לא מושלם, לחש הקונפונדוס של פרופסור קווירל לא היה מושלם. האישיות של פרופסור קווירל שהייתה מתחת לפני השטח החלה לדלוף ולראות את השאלה המתבקשת, למה זה בסדר שלניקולס פלאמל עצמו תהיה את האבן אם חיי-נצח הם נוראים כל כך. אפילו אם פרופסור קווירל דמיין את דמבלדור כעיוור לשאלה הזו, פרופסור קווירל לא כלל סעיף בלחש הקונפונדוס שלו שאומר שהדמות של אברפורת' בראשו של דמבלדור לא תחשוב על זה; וכל זה היה בסופו של דבר השתקפות של תודעתו של פרופסור קווירל, תמונה מתוך האינטליגנציה של טום רידל...

"להשמיד אותה?" שאל הגבר. "אולי. אני לא בטוח שאפשר להשמיד אותה, או שמאסטר פלאמל היה עושה זאת לפני זמן רב. אני חושב שהוא התחרט שיצר אותה פעמים רבות... אברפורת', הבטחתי לו, ואין אנו כה עתיקים או חכמים בעצמנו. אבן החכמים מוכרחה לחזור לידי של זה שיצר אותה."

ונשימתו של הארי נעצרה.

הגבר החזיק פיסה גסה של זכוכית ארגמנית בידו השמאלית, בגודל האגודל של הארי מהציפורן ועד קצה המפרק הראשון. פני השטח הבהקים של הזכוכית הארגמנית גרמו לה להיראות רטובה; זה נראה כמו דם, שקפא בזמן והפך למשטח משונן.

"תודה לך, אחי", אמר הגבר בשקט.

האם האבן אמורה להיראות כך? האם פרופסור קווירל יודע איך האבן האמיתי אמורה להיראות? האם המראה תחזיר את האבן האמיתי תחת התנאים הללו, או שתעשה חיקוי ואז תחזיר אותו?

ואז -

"לא, אריאנה", אמר הגבר, מחייך בעדינות, "חוששני שעליי ללכת כעת. היי סבלנית, יקירתי, בקרוב מאוד אצטרף אליכם באמת... מדוע? אני לא בטוח מדוע עליי ללכת... כשהאבן בידי עליי לזוז הצידה ולהמתין למאסטר פלאמל שייצור איתי קשר, אבל אני לא בטוח למה עליי לזוז מהמראה כדי לעשות זאת..." הגבר נאנח. "אה, אני מזדקן. טוב שהמלחמה הנוראה הזו נגמרה עכשיו. אני מניח שלא יזיק אם אדבר איתך זמן מה, יקירתי, אם את רוצה."

כאב ראש החל לפעום מאחורי עיניו של הארי; חלק כלשהו בו ניסה לשלוח הודעה על כך שלא נשם כבר זמן מה, אבל איש לא הקשיב. לא מושלם, לחש הקונפונדוס של פרופסור קווירל היה לא מושלם, הדמות של אריאנה בתודעתה של דמותו של דמבלדור שיצר פרופסור קווירל רצתה לדבר עם דמבלדור, ואולי לא רצתה להמתין משום שפרופסור קווירל ידע במקום כלשהו שאין חיים אחרי המוות, והדחף ששתל מראש לעזוב אחרי שהשיג את האבן לא עמד בפני הטיעונים של רידל-אריאנה...

ואז הארי הרגיש שהוא נעשה רגוע מאוד. הוא התחיל לנשום שוב.

כך או כך, אין הרבה שהארי יכול לעשות בנידון. פרופסור קווירל עצר את הארי מלהתערב; טוב, פרופסור קווירל מוזמן לקצור את פירות ההחלטה הזו. אם ההשלכות ילכדו גם את הארי, כן יהי.

האדם שחשב שהוא דמבלדור בעיקר הנהן בסבלנות, לעיתים עונה לאחותו היקרה. לעיתים הגבר הביט הצידה במבט עצבני; כאילו מרגיש דחף חזק ללכת, אבל מדחיק את הדחף הזה עם הסבלנות הגדולה והאדיבות והדאגה לאחותו שפרופסור קווירל דמיין שאלבוס דמבלדור מרגיש.

הארי ראה את הרגע שבו הקונפונדוס פג, והבעתו של הגבר השתנתה, הופכת שוב לפניו של פרופסור קווירל.

ובאותו הרגע המראה השתנתה, כבר לא מציגה להארי את השתקפות החדר, מראה במקום את דמותו של אלבוס דמבלדור האמיתי, כאילו עמד בדיוק מאחורי המראה ונראה דרכה.

פניו של דמבלדור האמיתי היו מקובעות וקודרות.

"שלום, טום", אמר אלבוס דמבלדור.